

Mitzvah of the Week: Protecting the Mikdash - For Us
R. Judah Kerbel ~ Queens Jewish Center ~ Parashat Korach 5781

במדבר פרק יח, א-ז

(א) ויאמר יקנוק אל אהרן אהרן ובניו ובית אביה אהרן תשאו את עון המקדש ואתה ובניך אהרן תשאו את עון כהנתכם: (ב) וגם את אחיך מטה לוי שבט אביך הקרב אהרן וילוו עליך וישרתוך ואתה ובניך אהרן לפני אהל העדות: (ג) ושמרו משמרתך ומשמרת כל האהל אך אל כלי הקדש ואל המזבח לא יקרב ולא ימתו גם הם גם אתם: (ד) ונלוו עליך ושמרו את משמרת אהל מועד לכל עבדת האהל וזר לא יקרב אליכם: (ה) ושמרתם את משמרת הקדש ואת משמרת המזבח ולא יהיה עוד קצף על בני ישראל: (ו) ואני הנה לקחתי את אחיכם הלויים מיתוך בני ישראל לכם מתנה נתנים ליקנוק לעבד את עבדת אהל מועד: (ז) ואתה ובניך אהרן תשמרו את כהנתכם לכל דבר המזבח ולמבית לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתו את כהנתכם והזר הקרב יומת:

Bamidbar 18:1-7

And the Lord said to Aaron, "You and your sons and your father's house with you, you shall bear the guilt of the sanctuary, and you and your sons with you, you shall bear the guilt of your priesthood. And your brothers, too, the tribe of Levi, your father's tribe, bring forward with you, and they will be levied with you and serve you, and you and your sons with you are to be before the Ark of Covenant. **And they will keep your watch, the watch of all of the Tent.** Only they must not come near the sacred vessels and the altar, so that they do not die, both they and you. And they will be levied with you **and keep the watch of the Tent of Meeting** for all the work of the Tent, and no stranger shall come near them. And you shall keep the watch of the sacred zone and the watch of the altar, that there be no more fury against the Israelites. And as for Me, look, I have taken your brothers the Levites from the midst of the Israelites, as a gift for you they are given to the Lord, to do the work of the Tent of Meeting. And you and your sons with you, you shall keep your priesthood for every matter of the altar and for inside the curtain, and you shall do the work. As gift work I shall give your priesthood, and the stranger who comes near will be put to death. (translation Prof. Robert Alter)

ספר החינוך מצוה שפח

מצות שמירת המקדש - שנצטוו הכהנים והלויים לשמר המקדש וללכת סביבו תמיד בכל לילה ולילה כל הלילה (עי' בסה"צ לרי' חיים הלר עשה כב). ושמירה זו היא כדי לכבדו ולרוממו ולפארו, לא מהיות שום פחד מאויב חלילה. שנאמר (במדבר יח ד) ושמרו את משמרת אהל מועד. ולשון ספרי (כאן), ואתה ובניך אתך לפני אהל העדות. הכהנים מבפנים, והלויים אף מבחוץ, כלומר לשמר אותו וללכת סביבו. ובמכלתא אמרו (ספרי זוטא כאן) ושמרו את משמרת אהל מועד. אין לי אלא בעשה וכו', הנה התבאר ששמירתו מצות עשה היא. ושם נאמר עוד גדלה למקדש שיש עליו שומרין אינו דומה לפטרין שיש עליה שומרין לפטרין שאין עליה שומרין, וידוע שפטרין שם ההיכל.

Sefer Ha-Chinukh Mitzvah #388 (translations from here onward from Sefaria.org)

The commandment to guard the Temple: That the priests and the Levites were commanded to guard the Temple and walk around it constantly the whole night, on each and every night (see R. Chaim Heller - Sefer HaMitzvot LaRambam, Mitzvot Ase 22) - and this guarding is to honor it, to exalt it and to glorify it, and not from there being any fear from the enemy, God forbid - as it is stated (Numbers 18:4), "and they shall guard the guarding of the Tent of Meeting." And the language of Sifrei Bamidbar 116 is "'And you and your sons with you will be in front of the Tent of Testimony' (Numbers 18:2) - the priests inside and the Levites only

outside"; meaning to say to guard it and to walk around it. And in the Mekhilta (Sifrei Zuta on Numbers 18:4), they said, "And they shall guard the guarding of the Tent of Meeting' - I only know of a positive commandment, etc." Behold, it is elucidated that its guarding is a positive commandment. And there it says another greatness of the Temple is that it has guards - "A palace that has guards is not similar to a palace that does not have guards." And it is known that the palace is a name for the sanctuary.

משרשי המצוה. מה שכבר כתבתי כמה פעמים, כי בכבוד הבית סבה לתת מוראו אל לב בני אדם, ובבואנו שם לבקש תחנה וסליחה מאת אדון הכל יתרככו הלבבות אל התשובה במהרה, וכענין שאמרנו בארכה בסדר ואתה תצוה (מצוה צח) ומכבודו של בית הוא, למנות עליו שומרים כדרך המלכים הגדולים אשר בארץ שיעשו כן, וכמו שבא במכלתא, אינו דומה וכו' כמו שכתוב בסמוך.

What I have already written several times is from the roots of the commandment - that the glory of the [Temple] brings awe to the heart of people. And in our coming there to request supplication and pardon from the Master of All, [our] hearts will soften to quick repentance; and like the matter that we said at length in the Order of VeAtah Tetsaveh (Sefer HaChinukh 98). And it is from the glory of the [Temple] to appoint guards for it, like the way of great kings in the world that do such; and as it comes in the Mekhilta, "It is not similar, etc.," as is written adjacently (above).

מדיני המצוה. מה שאמרו זכרונם לברכה (מדות א, א ב) שארבעה ועשרים אדם שומרים אותו בכל לילה בארבעה ועשרים מקומות, הכהנים שומרים בשלשה מקומות מבפנים, והלויים מבחוץ, ומעמידין אחד שהיה מחזר על המשמרות כל הלילה ואבוקות דולקות לפניו, ואיש הר הבית נקרא, וכל משמר שאינו עומד ואומר לו איש הר הבית שלום עליך נכר שהוא ישן, וחובטו במקלו, ורשות היה לו לשרף את כסותו, עד שהיו אומרים בירושלים מה קול בעזרה? קול בן לוי לוקה ובגדיו נשרפין שישן על משמרו.

From the laws of the commandment is that which they, may their memory be blessed, said (Mishnah Middot 1:1-2) that twenty-four men guard it every night in twenty-four stations: the priests guard in three stations inside and the Levites outside. And they would appoint one who would circulate to the stations all of the night and there would be torches lit in front of him, and he was called the man of the Temple Mount. And it would be recognizable that any sentry that would not get up when the man of the Temple Mount would say to him, "Peace unto you," was asleep. And [the man of the Temple Mount] would hit him with his stick, and he had the right to burn his clothing, to the point that they would say in Jerusalem, "What is the voice in the Courtyard? It is the voice of a Levite being struck and his clothes burning, because he was sleeping at his sentry.

ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה כב

היא שצונו לשמור המקדש וללכת סביבו תמיד לכבדו ולרוממו ולגדלו, והוא אמרו לאהרן ואתה ובניך אתך לפני אהל העדות רוצה לומר אתם תהיו לי לפני תמיד... ושם נאמר גדולה למקדש שיש עליו שומרים ואינו דומה פלטרין שיש עליו שומרים לפלטרין שאין עליו שומרים, וידוע כי פלטרין הוא שם ההיכל אמרו כי גדולת ההיכל ורוממותו הם השומרים המסודרים עליו...

Sefer Hamitzvot Positive Commandment #22

That is that He commanded us to guard the Temple and to constantly walk around it, to honor it, to exalt it and to aggrandize it. And that is His saying to Aharon, "while you and your sons under your charge are before the Tent of the Testimony" (Numbers 18:2)... And there it is said, "It is an aggrandizement to the Temple that it has guardians; **and a palace that has guardians is not the same as a palace that does not have guardians.**" **And it is well known that, palace, is a name for the [Temple] chamber. They said that the aggrandizement and exaltation of the chamber is [generated by the presence] of the guards that are assigned to it...**

ספר החינוך מצוה שצא

שלא לבטל שמירת המקדש - שלא לבטל שמירת המקדש ללכת סביבו תמיד בכל לילה, שנאמר (במדבר יח ה) ושמרתם את משמרת הקדש. וידוע שלשון שמירה עומד במקום לאו, וכמו שאמרו זכרונם לברכה (עירובין צו, א) כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה. ואמרו במכלתא ושמרו את משמרת אהל מועד אין לי אלא בעשה, ומניין בלא תעשה? תלמוד לומר ושמרתם את משמרת הקדש. עד כאן, ואולי דרשו עשה ולא כשימצאו שני המקראות מורים על דבר אחד ומאותו שבא דרך צווי לנכח למדו הלאו, והצווי הנסתר שהוא קל ממנו דרשו בעשה, וכל שוקל הדברים במאזני צדק יודה בזה שהנסתר קל מצווי, שהוא לנכח.

Sefer Ha-Chinukh Mitzvah #391

To not nullify the guarding of the Temple: To not nullify the guarding of the Temple, [but rather] to always walk around it every night, as it is stated (Numbers 18:5), "And you shall guard the guarding of the Holy." And it is well-known that the expression of guarding takes the place of a negative commandment. And [it is] as they, may their memory be blessed, said (Eruvin 96a), "Every place in which it is stated, 'guard yourself,' 'lest,' and 'not,' is nothing but a negative commandment." And they said in Mekhilta, "'And they shall guard the guarding of the Tent of Meeting' (Numbers 18:4), - I only [know of] a positive commandment. From where [do I know] a negative commandment? [Hence], we learn to say, 'And you shall guard the guarding of the Holy.'" To here [are the words of Mekhilta]. And maybe they expounded a positive commandment and a negative commandment when they found two verses teaching one thing. And from the one that comes by way of a command in second person, they learned a negative commandment; and they expounded the command in third person - which is lighter than it - about a positive commandment. And anyone who weighs the things in just scales will concede about this - that the third person is lighter than a command in second person.

ספר החינוך מצוה צה

מצות בנין בית הבחירה - לבנות בית לשם יי, כלומר שנהיה מקריבים שם קרבנותינו אליו, ושם תהיה העליה לרגל וקבוץ כל ישראל בכל שנה, שנאמר ועשו לי מקדש. וזאת המצוה כוללת עמה הכלים הצריכים בבית אל העבודה, כגון המנורה והשלחן והמזבח וכל שאר הכלים כלם.

Sefer Ha-Chinukh Mitzvah #95

The commandment of building the Choice House: To build a house for the sake of God, meaning to say that we would bring Him sacrifices there and that pilgrimage and yearly gathering of all of Israel be there, as it is stated (Exodus 25:8), "And let them make Me a sanctuary." And with it, this commandment includes the vessels needed for the service of the House of God - such as the menorah, the table, the altar, and all of the other vessels.

משרשי מצוה זו, מה שתראה בסוף דברי. ואכן מיראתי להתקרב אל משכן יי, כי ידעתי כל הקרב הקרב אם לא יתקדש למדי לא יראה הבית וחי. גם הכהנים הנגשים לעבודה יתקדשו בבואם אל הקדש לפנים, והלויים אחר הטהרו וינף אהרן אותם תנופה טרם יתנו קולם בהיכל ה'. אמרתי גם אני אגיד עצתי, ואערך התנצלותי נגד זקני, וארחץ בנקיון כפי טרם אעלה בית יי.

From the roots of the commandment are what you will see at the end of my words. However, I am afraid of drawing close to the Dwelling of God, as I know that 'anyone who comes close, who comes close' that has not sufficiently sanctified himself 'will not see the House and live.' Even the priests that come forward for the service sanctify themselves in their coming to the sanctum inside; and before the Levites [came] to raise their voices in the sanctuary of God, they purified themselves and Aharon waved them as a wave-offering. [Hence] I said, I too will say my counsel and arrange my apology in front of my elders, and 'I will wash my palms in innocence' before I go up to the House of God.

ידוע הדבר ומפרסם בינינו העם מקבלי המצות כי שבעים פנים לתורה, ובכל אחד מהן שרשים גדולים ורבים, ולכל שרש ושרש ענפים, כל אחד ישא אשכל גדול של פרות נחמדים להשכיל לבות, יום יום יוציאו פרח לשוקדים עליהם, פרחי חכמה ושכל טוב, כל עינים מאירות ורחבה ונסבה עמק חכמתה עד שאין כח באדם להשיג תכליתה. כמו שהעיד המלך החכם (קהלת ז כג) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, ועם כל זה אין להרפות ידי העוסק בה, כי אם מעט ואם הרבה ממנה יאכל כלה מתוקה, ואם יש כמה אשר מפרי עץ הגן לא תשיג ידם לקחת יקחו להם עליהן לתרופה. ואנכי עם דעתי, גדל ערכה ורב עמקה, וכי פליאה ממני נשגבה, פערתי פי לדבר בה ואסמך במה שלמדוני רבותי, (ע"ז יט א) לגרס איניש ואף על גב דלא ידע מאי קאמר שנאמר (תהלים קיט כ) גרסה נפשי לתאבה.

It is well-known and famous among us - the people that accepted the commandments - that there are seventy faces to the Torah. And in each one of them, there are many great and numerous roots, and to each and every root, [is there] branches - each one supports a great cluster of fruits that are pleasant for hearts to ponder. Each day they put out a flower for those that are constant over them - flowers of wisdom and good reasoning. The depth of its wisdom enlightens the eyes, [it] is broad and surrounding, to the point that a man does not have the power to grasp its end; as the wise king testified (Ecclesiastes 7:23), "I said that I would fathom it, but it is far from me." And with all of this, the hands of the one who is involved with it should not tire, for whether he eats little or much, it is all sweet. And if there are many whose hand will not reach the fruit to take it, let them take the leaves for themselves as medication. And I - with the knowledge of its great value and enormous depth and that 'it is a wonder and sublime for me' - have opened my mouth to speak about it. And I will rely upon what my teachers have taught me (Avodah Zarah 19a), "Let a person recite (*ligris*), and even though he does not know what he said, as it is stated (Psalms 119:20), 'My soul is crushed (*garsah*) for desire.'"

דע בני, **כי כל אשר יגיע אצל השם בעשות בני אדם כל מצותיו איננו רק שחפץ השם להיטיב לנו**, ובהיות האדם מכשר ומוכן בעשית אותן מצות לקבל הטובה אז ייטיב אליו השם, ועל כן הודיעם דרך טוב להיותם טובים, והיא דרך התורה, כי בה יהיה האדם טוב. נמצא שכל המקיים (המקבל) מצותיו השלים חפצו באשר הוא ראוי אז לקבל טובתו, וכל שאינו מכין עצמו לכך, רעתו רבה, שיודע חפץ השם בזה, והוא יעשה מעשיו כנגד חפצו. ופרשה אחת נכתבה בתורה להודיענו עקר זה לבד, והוא מה שכתוב בסדר והיה עקב (דברים י יב יג) ועתה ישראל מה יי אלהיך שואל מעמך וגוי עד לטוב לך. כלומר איננו שואל מעמך דבר בעשותך מצותיו רק שרצה בטובו הגדול להטיב לך. וכמו שכתוב אחריו הן ליי אלהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר בה. כלומר ואינו צריך למצותיך רק מאהבתו אותך לאכותך.

Know, my son, **that all of God's desire that human beings perform His commandments is only to do good to us.** And by virtue of a person being prepared and ready - by doing those commandments to receive the good - then God will do good to him. Therefore, God informed them of the good path to be good, and that path is the path of the Torah; for through it will a man be good. It comes out that all who uphold (accept) God's commandments, fulfill His desire [to do good to us] - in his then being fit to receive His goodness. But [regarding] anyone who does not ready himself for this, his evil is great - as he knows God's desire in this, and he [still] makes his actions contrary to God's will. And one section of the Torah was written specifically to inform us of this fundamental principle - and that is what is written in the Order of Vehaya Ekev (Devarim 10:12-13), "And now, Israel, what does the Lord, your God, request from you, etc. for your benefit." [That is] to say, He is not asking anything from you, in your performing His commandments, besides His wanting, in His great goodness, to do good to you. And, as it says afterwards, "Behold, to the Lord your God belongs the heavens and the heavens of the heavens, and all that is in it." [That is] to say, He doesn't require your commandments, except out of His love for you, and for your merit.

ויש בעושי המצות ישימו מגמת פניהם אל הטובה המעטדת אליהם בעשיתן לבד, כי ידעו שבסבתן תנוח עליהם הברכה והטוב, ואל הכונה ההיא יתעסקו בהן לעולם, ואלה חלקם בחיים וזוכים לעדן גן אלהים, ואולם לא הגיעו אל תכלית הכונה הטובה. אבל יש אשר זכו ונתן להם השם יתברך לב לדעת ולהכיר במדותיו המעלות, ומתוך הכרתם יתקשרו מורשי לבבם באהבתו קשר חזק ואמיץ עד שישומו כל כונת הכנת גופם כדי להשלים חפץ השם יתברך לרב חשקם אותו, ואל התועלת המעטדת להם בעסק ההוא לא ישיתו לב, והיא המעלה הגדולה שעלו אליה האבות הקדושים השלשה והרבה מבניהם אחריהם, זכר כלם לברכה, וזאת היא המדרגה העליונה שאפשר לבן אדם לעלות.

And among those that do the commandments, there are some that only place the direction of their focus upon the future reward to them for doing them, as they know that because of them, blessing and good will rest upon them. And they will always be involved with [the commandments] with this intention, and '[this is] their portion in life,' and they merit Eden, the Garden of God. However, there are those that merit that God, may He be blessed, gave them a heart to know and to recognize His elevated characteristics. And from their recognition, they connect the 'thoughts of their hearts' to His love with a strong and powerful connection - to the point that they make all of the intention of the preparation of their bodies to fulfill the desire of God, may He be blessed, due to their great longing for Him. And they do not place their [thoughts] upon the future benefit from this involvement. And this is the great level to which the three holy forefathers - and many of their children after them, may all of their memory be blessed - climbed. And this is the highest level to which a person can climb.

ומעתה בהיות הנחת דעתנו על זה בענין מצותיו ברוך הוא, תחייב אותנו לאמר כי בנין בית לשם יתברך לעשותנו בה תפלות וקרבנות אליו, הכל להכין הלבבות לעבודתו יתעלה, לא מהיותו צריך לשבת בית אנשים ולבוא בצל קורתם, ואם ארזי לבנון יבנוהו או ברותים, כי השמים ושמי השמים לא יכלכלוהו וברוחו יעמדו, אף כי הבית אשר בנו בני האדם צריך לכבודו חלילה, הלא ידועים הדברים וברורים שהכל להכשר גופותנו, כי הגופות יכשרו על ידי הפעלות וברבות הפעלות הטובות ורב התמדתן מחשבות הלב מטהרות מתלבנות מזדקקות, והשם חפץ בטובתן של בריות כמו שאמרנו. ועל כן צונו לקבע מקום שיהיה טהור ונקי בתכלית הנקיות לטהר שם מחשבות בני איש ולתקן לבנם [לבבנו] אליו בו, והוא ברוך הוא בחר אותו המקום והכינו אל הטובה לבני אדם אולי מהיותו אמצעות העולם בכוון, והאמצעות נבחר מן הקצוות, או מן הטעם שיהיה ברוך הוא היודע. ומתוך הכשר המעשה וטהרת המחשבה שיהיה לנו שם יעלה שכלנו אל הדבקות עם השכל העליוני.

And from here, in that this is the grounding of our opinion about the matter of His commandments, blessed be He, we are obligated to say that the building of the House for God, may He be blessed, for us to do our prayers and sacrifices to Him in it - it is all to prepare our hearts to His service, may He be elevated. [It is] not from His need to sit in the house of people and to come under the shade of their beams - whether they build it from cedars of Lebanon or from cypresses, 'as the heavens and the heavens of the heavens cannot contain Him,' and they [only] stand by His spirit; 'surely the house that people built' would [not] be needed for His glory, God forbid. Are the things not known and clear that it is all for the refinement of our bodies? As bodies are refined by actions; and by the multiplication of good actions and their great constancy, the thoughts of the heart become purified, cleansed [and] sanitized - and God desires the good of the creatures, as we have said. And therefore, He commanded us to fix a place that would be pure and completely clean to purify the thoughts of people there and to refine their [our] hearts towards Him in it. And maybe He, blessed be He, chose that place and prepared it for the good of people from its being exactly at the center of the world, and the center is choicer than the ends; or for [another] reason that He, blessed be He, would be [its] Knower. And through the refinement of action and the purification of thought that we will have there, our minds will rise to clinging with the Highest mind.

ועל דרך הפשט על הצד הזה נפרש שרית השכינה במקום ההוא, ואף על פי שהאמת כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (מגילה כח א) קדשתן עליהם אפילו כשהן שוממין, שמשמע בזה שאין כל סבת שרית השכינה שם מצד העובדים, אפשר לומר כי אותו המקום בחרו האל לברך בני אדם אשר ברא ממנו כמו שאמרנו, וכמו שהיה חפצו לשלוח לבני אדם נביא להורותם דרך ילכו בה ויזכו לקים נפשותם, כמו כן חפץ בחסדיו הגדולים לקבע להם מקום בארץ שיהיה נכון אל טובת הבריות וזכותם, וכל זה מחסדיו על בריותיו. ומכל מקום, לעולם תתרבה שם הברכה והקדשה לפי הפעלות הטובות שיעשו שם בני אדם, ואז עם הפעלות הטובות יפתחו מעינות הטוב כנגדו, כי באמת אינה דומה קדשת המקום בחרבנו לקדשתו בישובו.

And we will explain the dwelling of the Divine Presence in this place in this way according to the simple understanding: Even though, in truth, our Rabbis, may their memory be blessed, said (Megillah 28a) [that] their sanctity is upon them, even when they are desolate - which implies that there is no reason at all for the dwelling of the Divine Presence from the side of the worshipers - [still,] it is possible to say that God chose this place to bless from it people that He

created, as we have said. And [just] like it was His desire to send a prophet to people to teach them the path in which they should walk and [so] merit to preserve their souls, so too did He desire, in His great kindnesses, to fix a place on earth for them that would be prepared for the good of people and their merit - and all of this is from His kindnesses to His creatures. And regardless, blessing and holiness will increase there according to the good actions that people do there. And then with the good actions, the channels of good will open up corresponding to it; since in truth the holiness of a place in its destruction is not similar to its holiness in its inhabitation (use).

והנחת הטעם הזה בענין הבית תחייב אותנו גם כן לסמך אל הטעם הזה בעצמו לפי הפשט ענין הקרבנות ושבת עובדו וכלים יקרים ידועים. הלא אמרנו כי עקרי הלבבות תלויין אחר הפעלות, ועל כן כי יחטא איש, לא יטהר לבו יפה בדבר שפתיים לבד, שיאמר בינו ולכתל חטאתי לא אוסיף עוד, אבל בעשותו מעשה גדול על דבר חטאו, לקחת ממכלאותיו עתודים ולטרוח להביאם אל הבית הנכון אל הכהן וכל המעשה הכתוב בקרבני החוטאים, מתוך כל המעשה הגדול ההוא יקבע בנפשו רע החטא וימנע ממנו פעם אחרת.

And the laying down of this reason in the matter of the Temple obligates us also to make the matter of the sacrifices and the tribe of its workers and the precious well-known vessels rely on the very same reason, according to the simple understanding. Did we not say that the main [inclinations] of the heart follow after the actions? And, if so, the heart of a person will not be properly purified only with the word of the lips, that he say between himself and the wall, "I have sinned, I will not [do it] again." But when he does a great act for his sin, to take 'he-goats from his pens' and to exert himself to bring them to the prepared house to the priest, and [do] all of the procedure that it written about the sacrifices of the sinners - from all of this great action - he will fix the badness of sin in his soul, and it will be avoided by him the [next] time.

וכעין זה הטעם מצאתי להרמב"ן זכרונו לברכה על צד הפשט שכתב (ויקרא א ט) בשם אחרים, וזה לשונו, כי בעבור שמעשה בני אדם נגמרים במחשבה ובדבור ובמעשה, צוה השם יתברך כי כאשר יחטא יביא קרבן ויסמך עליו ידיו כנגד המעשה, ויתודה בפיו כנגד הדבור, וישרף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, וכרעים כנגד ידיו ורגליו של אדם העושים כל מלאכתו, ויזרק הדם על המזבח כנגד דמו בנפשו כדי שיחשב אדם בעשותו כל אלה כי חטא לאלהים בגופו ובנפשו, וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו, לולי חסד הבורא שלקח ממנו תמורה וכפר הקרבן, שיהיה דמו תחת דמו, נפש תחת נפש. וראשי אברי הקרבן כנגד ראשי אבריו. והמנות להחיות בהן מורי התורה שיתפללו עליו. וקרבן התמיד בעבור שלא ינצלו הרבים מחטוא תמיד. ואלה הדברים מתקבלין מושכין הלב כדברי הגדה (שבת פז א), עד כאן. והאריך הוא עוד בענין, וכתב, ועל דרך האמת יש בקרבנות סוד נעלם וכו', כמו שכתב בפרושיו פרשת ויקרא.

And I found with Ramban, may his memory be blessed, [an explanation] on the [level] of the simple meaning, similar to this reason. As he wrote (Ramban on Leviticus 1:9) in the name of others, and this is his language: Since the deeds of people are determined by thought, speech and action, God, may He be blessed, commanded that when he sins, he brings a sacrifice and place his hands upon him corresponding to the deed, and confess with his mouth corresponding to the speech, and burn the innards and the kidneys, as they are the instruments of thought and desire. And the limbs [of the sacrifice] correspond to the hands and feet of a person that does all of his work. And he sprinkles the blood on the altar corresponding to the blood of his soul, so that a person think in doing all of this that he sinned to God with his body and his soul, and it is

fit for him that his blood be spilled and his body burnt; were it not for the kindness of the Creator, who took an exchange and ransom from him [in] the sacrifice - that its blood be instead of his blood and its soul be instead of his soul. And the central limbs correspond to his central limbs. And the portions with which to sustain the teachers of Torah [are so] that they will pray for him. And the daily sacrifice is because there is no saving the community from always sinning. And these words are tenable [and] grab the heart, like the words of classic homiletic teachings (Shabbat 87a). To here [are his words]. And he wrote at more length about the matter and wrote, "And in the way of truth (mysticism), the sacrifices contain a hidden secret, etc.," as he wrote in his commentary on Parshat Vaykra.

ועוד נוסף דברים על צד הפשט, ונאמר כי מזה השרש צונו האל להקריב לעולם מהדברים שלב בני אדם חומד מהם כמו הבשר והיין והפת כדי שיתעורר הלב יותר עם העסק בהם, ולעני חיב להביא ממעט קמחו אשר עיניו ולבו עליו כל היום. ועוד יש התעוררות אחר ללב בקרבן הבהמות מצד הדמיון שגוף האדם והבהמה ידמו בכל עניניהם לא יתחלקו, רק שבזה נתן השכל ולא בזה. ובהיות גוף האדם יוצא מגדר השכל בעת החטא, יש לו לדעת שנכנס בעת ההיא בגדר הבהמות אחר שלא יחלקם רק הוא לבדו. ועל כן נצטוו לקחת גוף בשר כמוהו ולהביאו אל המקום הנבחר לעלוי השכל ולשרפו שם, ולהשכיח זכרו כליל יהיה לא יזכר ולא יפקד תחת גופו, כדי לציר בלבבו ציור חזק שכל עיניו של גוף בלי שכל אבד ובטל לגמרי, וישמח בחלקו בנפש המשכלת שחננו האל שהיא קימת לעולם, וגם לגוף השתף עמה יש קיום בתחיה בסבתה בלכתו בעצתה, כלומר שישמר מן החטא, ובקבעו בנפשו ציור זה, יזהר מן החטא הרבה. והבטיחה התורה שבמעשה הגדול הזה ובהסכמת עושהו שיתנחם על חטאו מלב ומנפש, תכפר אליו שגגתו. אבל הזדונות לא יספיק לכפרם דמיון זה, כי החוטא במזיד לא יוכח בדמיונות ודברים, כי אם שבט לגו כסילים (משלי כו ג).

And we will add other things on the [level] of the simple meaning, and say that it is from this root that God commanded us to always sacrifice from things about which the heart of man covets, like meat and wine and bread, so that the heart be more aroused with this matter. And it [likewise] obligated the poor person to bring from his little [supply] of flour that his eyes and heart are upon all of the day. And there is another arousal of the heart with animal sacrifices from the angle of similarity, as human and animal bodies are similar in all of their matters - they are only differentiated that in this one, intellect was given into it, and not into that one. And when the human body goes out of the realm of the intellect at the time of the sin, he must know that he has entered the realm of animals at that time, as this is the only thing that differentiates them. And therefore he is commanded to take a body of flesh like him and to bring it to the place chosen for the raising of the intellect and to burn it there, and to forget its memory - it shall be completely [incinerated], 'it shall not be remembered and it shall not be thought of,' corresponding to his body - in order to form a strong image in his heart that any matter of a body without intellect is lost and completely null. And he should [thus] rejoice in his portion of an intelligent soul with which God has graced him, [and] which exists forever. And the body that cooperates with it will also exist in the revival [of the dead] on its account, in its following its counsel, meaning to say in its guarding itself from sin. And in his fixing this image in his soul, he will be very careful about sin. And the Torah promises that through this great act and through the obedience of its doer that he regret his sin from his heart and from his soul, [that] his accidental sin will be atoned. But this similarity will not suffice to atone for volitional sins, as one who sins volitionally will not be chastised by similarities and words, but only by "the rod for the back of fools" (Proverbs 26:3).

ואל יקשה עליך בהנחת טעם זה איך נביא קרבן נדבה לעולם, כי טעמנו זה יסבל גם הנדבות. **שאחר**
שאמרנו שהקרבן דמיון להשפלת הגופות ולעלוי הנפשות, אף בלא חטא ידוע ימצא בו המקריב תועלת
לקחת המוסר.

And let it not be difficult to you in putting down this reason, how it is that we would ever bring a voluntary offering, as our reason also [explains] voluntary offerings: Since we have said that a sacrifice is an illustration of the lowering of bodies and the elevation of soul, the sacrificer will find benefit to [learn this] lesson, even without a known sin.

ונוהגת מצוה זו בזמן שרב ישראל על אדמתן. וזו מן המצות שאינן מוטלות על היחיד כי אם על הצבור
כלן, כשיבנה הבית במהרה בימינו יתקיים מצות עשה.

And this commandment is practiced at the time that most of Israel is upon their land. And this is from the commandments that are not impingent upon the individual, but rather upon all of the community. When the Temple is built, speedily in our days, a positive commandment will be fulfilled.